

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי "עץ חיים"

בית הכנסת השאמי "שתילי זתים"

שלח לך

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

הלכות תפילת שמונה עשרה - המשך

(ז) צריך ליזהר מלהתנווע בתפילת שמונה עשרה, וכן הוא מנהיגו, והטעם כי העמידה בלא נענוע גורמת לכוונת הלב. ועוד, ראה בעיניך, הישאל אדם שאלות ממלך בשר ודם וגופו מתנווע פנוע עצי יער מפני רוח. אבל בזמירות וברכות ק"ש ושאר ענייני התפילה, וכן בעת שלומדים, וכן כשאומרים שירות ותושבחות, מתנוועים, ועל זה דרשו הפסוק כל עצמותי תאמרנה. ודרך הנענוע הנהוג הוא לפנים ולאחור, לא לימין ולשמאל:

(ח) לא יסמך על שום דבר, ואפילו סמיכה במקצת דהיינו שאם ינטל אותו דבר לא יפול יש להחמיר אם לא במקום הדוחק. ואם הוא חולה קצת, וכן זקן שאינו יכול לעמוד, יכול להתפלל אפילו יושב או שוכב, והוא שיכול לכוון דעתו. ואם איאפשר לו להתפלל בפיו, מכלימקום יהרהר בלבו:

(ט) לא יאחוז בידו בשעת תפילת שמונה עשרה שום חפץ, ואפילו תפילין או ספר מכתבי הקודש, כי ליבו עליהם שלא יפלו מידו ומתבטלת כוונתו על ידי זה. רק את הסיידור אם הוא צריך לו. ולא יהיה דבר חוצץ בינו לבין הקיר, שנאמר ויִסָּב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל. ויש אומרים דלא מיקרי חציצה, אלא דבר שגבוה עשרה טפחים, ורחב ארבעה טפחים, אבל דבר קטן אינו הפסק. ומכלימקום דבר שהוא קבוע, כגון ארון או תיבה, לא חשיב הפסק לכולי עלמא, אפילו אם הוא דבר גדול. וכן דבר שהוא לצורך התפילה כגון שולחן שמניחין עליו אז את הסיידור מותר. ואדם (ויש אומרים גם בעלחיים) נמי אינו חוצץ, וכן המנהג שאין נזהרים שלא להתפלל אחורי אדם. ובשעת הצורך אין להקפיד בכל האפנים, כיון שעוצם את עיניו או מתפלל מתוך הסיידור שלא תתבטל כוונתו:

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

(י) וכן לא יתפלל כנגד איזה ציור או תמונה, ואם אירע לו להתפלל כנגדם יעצום את עיניו. ולכן אין לעשות ציורים בסיידורים, או בכתלי בית הכנסת אלא למעלה מגובה קומת אדם. וכנגד מראָה, אסור להתפלל, אפילו בעינים עצומות או מתוך הסיידור, מפני שנראה כמשתחוה לבבואה שלו. והוא הדין נגד אבני שיש זך, או "פורמייקה" באופן שניכרת בהם הבבואה שלו, ולכן יש לימנע מלעשותם בבית הכנסת. לא יתפלל במקום פתוח כגון בשדה, מפני שכשהוא במקום צנוע המוקף מחיצות (אפילו בלא תקרה), חלה עליו אימת המלך, וליבו נשבר ונכנע. ואם הוא בדרך, מותר לו להתפלל בשדה. ואם אפשר לו, יתפלל בין האילנות:

(יא) לא יִגְהַק ולא יִפְהַק (גיהוק היינו מה שלפעמים אדם מוציא מגופו לפיו נפחה מחמת שבעו, כריח המאכל שאכל. ויש מפרשים דהיינו שפושט גופו וזרועותיו מחמת כובד. רוקהוק היינו שפותח פיו כאדם עייף הרוצה לישן, או שעמד משינה). ואם נצטרך לכך מחמת אונס, יניח ידו על פיו, שלא תיראה פתיחתו. וכן אסור לו לרוק, ואם מצטער ממנו מאד עד שנטרד מתפילתו, מבליעו בתוך מטפחת או בגד. ואם מאוס לו, יטה לשמאלו וירוק לאחוריו. ואם איאפשר לאחוריו, ירוק לשמאלו. ואם איאפשר לשמאלו, ירוק לימינו. ואם כינה עוקצתו, ימשמש בבגדו להסירה, שלא תתבטל כוונתו, אבל לא יסירנה בידו. אם נשמטה טליתו מעליו, יכול להחזירה, אפילו נפלה רובה. אבל אם נפלה כולה, אינו רשאי לחזור להתעטף בה משום דהוי הפסק. ואם נפל ספר לפניו על הקרקע, ומתוך זה הוא מתבלבל מכוונתו, מותר להגביהו כשיסיים הברכה שהוא אומר אז. וכל הדברים האסורים בתוך תפילת שמונה עשרה, אסורים גם בתחנונים שלאחריה עד שיפסק הפסיעות. ורק לעניין הפסק יש חילוק, כמו שיתבאר לקמן סעיף י"ג:

כניסת השבת: 19:21
צאת השבת: 20:21

- #### פעילויות העמותה
- כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א
 - הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זתים" נוסח שאמי
 - שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה
 - פירות מתוקים - לימוד אישי עם תלמידי חריש
 - פעילויות והפעלות לילדים
 - "אבות ובנים"
 - "אמהות וכנות"
 - עלוני "נחלת אבותינו"

הליכות תימא

הפוגש חבירו בשבת, הן בבילה והן ביום וכן המסובין יחד בביל שבת

אי שבת שלום ומברך.

דבר המערכת

שלח לך

בפרשתינו אנו למדים על חטא המרגלים. וזה מבהיל לראות איך אנשים גדולים, נשיאי ישראל, נפלו בחטא של לשון הרע על ארץ ישראל, וחז"ל מגלים לנו שכל הסיפור היה - קצת כבוד! שלא ימנו נשיאים אחרים במקומם בכניסה לארץ ישראל. כמו עלינו להשמר מנגיעות! בבואנו להקים בית לה' יתברך, אל לנו לשכוח, שאם זה בית לבורא, הכללים שם צריכים להיות כמו שהוא רוצה... עם הקפדה על ההלכה, על השקפה טהורה, וחלילה שלא לפגוע בשום אדם בישראל. ודוקא כעת, עם הזכייה בהקצאת הקרקע והיציאה לדרך לבניין הבית לה' ולתורתו, אשרינו שזכינו בפרנסים שכאלו, המקימים את הבית לה', בניקיון כפיים ובישרות לבב, ויה"ר שנזכה שבבית הכנסת הזה תשרה השכינה לעד.

אהבת שלום ומחילה
נתנאל אלישיב,
עורך ראשי

פרק שמונה עשר

דיני קילוף פירות, הסרת גרעינים ועצמות וכיוצא בהם (המשך)

כיון שכך הוא דרך אכילתם תמיד. וכן המנהג פשוט בכל ישראל. [ולהוציא העצמות אחר שנפרדו מן הבשר, עיין בסעיף שאחריו]:
וכן מותר מטעם זה להסיר סמוך לאכילה העור שעל גבי בשר עוף מבושל, וכן מותר לסלק שומן שבבשר שאינו ראוי לאכילה:

עצמות בלא בשר, גרעיני לימון באוכל

(א) להוציא עצמות לאחר שכבר נתפרקו מן הבשר או מן הדגים והם עדיין מעורבים בצלחת עם הבשר. אם נשאר בעצמות מעט בשר, מותר להוציאם מהצלחת. ואם לא נשאר בהם בשר כלל, יש ליזהר שלא משום בורר פסולת מתוך אוכל. אלא יטול הבשר, והעצמות ישארו בצלחת:

וכן הסוחט לימון על סלט או אוכל אחר ונפלו גרעינים שבו לתוך האוכל, לא יסיר הגרעינים משם. [וכל שכן שאם נפל יתוש או איזה לכלוך לתוך האוכל לא יוציאנו, אלא אם כן יטול עמו מעט מן האוכל וכדלעיל בסוף פרק י"ז]:

ואם קשה לו לדקדק בזה, ימצוץ בפיו מעט כל עצם או גרעין קודם שמשליכו לחוץ, שבאופן זה אין עליו שם פסולת. ולקטנים אפשר להקל בכל אופן:

תלוש ענבים רקובים מהאשכול

(ב) אשכול ענבים שיש בתוכו ענבים באושים, לא יתלוש משם אלא את הענבים הטובים וכדי לאכלם לאלתר, ולא יתלוש את הענבים הבאושים כדי להסירם, משום איסור בורר פסולת מתוך אוכל:

להסיר נייר שעל גבינה צהובה, עטיפת סוכריה וכדומה
(ג) הנייר הדק שעל גבי "גבינה צהובה", כיון שאינו דבוק וסרוך באוכל והוא נפרד ממנו בנקל במשיכה כל שהיא, הרי הוא ברור ועומד ואין שייך בו איסור ברירה, ומותר להסירו אף כשאינו בסמוך לסעודה. וכן הדין בכל ניירות ועטיפות שעושים בבתי חרושת על גבי אוכלין, כגון עטיפת נייר שעל גבי "סוכריה" כשאנו דבוק בו בחוץ, נייר עטיפה של "ארטיק" וכל כיוצא בהם:

נייר שבתחתית העוגות

(ד) ניירות ועטיפות אוכלין הדבוקים באוכל בחוץ, כגון ניירות הדבוקים בתחתית העוגות, כיון שהם דבוקים וסרוכים באוכל וצריך לדקדק ולטרוח בהסרתם, יש אומרים שיש בהם משום בורר, ולא יסירם מן האוכל כי אם בסמוך לסעודה:
ואם הוא מסיר אותם עם מעט מהאוכל בשיעור הראוי לאכילה שנהנים ממנו, הרי זה מותר בכל אופן:

מדבקה על חלה או פרי

(ט) תו ("תוית") הדבוק על גבי חלה, או על פרי כגון תפוח וכדומה, אין בהסרתו משום בורר. והמחמיר שלא להסירו רק בסמוך לסעודה תבוא עליו ברכה. ויזהר שלא לקרוע האותיות שבו:
וצריך לדקדק ולטרוח בהסרתם, יש אומרים שיש בהם משום בורר, ולא יסירם מן האוכל כי אם בסמוך לסעודה:
ואם הוא מסיר אותם עם מעט מהאוכל בשיעור הראוי לאכילה שנהנים ממנו, הרי זה מותר בכל אופן:

לחתוך מפרי את החלק שנרקב

(ה) כמו כן עלי חסא וכיוצא בהם שמקצת מהעלה מעופש וצריך לחתוך ביד או בסכין להסיר מהעלה את החלק המעופש, אם הוא כדי לאכלם לאלתר הרי זה מותר:

וכן תפוח או כל פרי אחר שחלקו רקוב או פגום, מותר להסירו כדי לאכלו לאלתר. ואם מסיר גם מגוף הפרי הראוי לאכילה, מותר גם כשאינו כדי לאכלו לאלתר:

להוציא גרעינים, עוקצי פירות

(ו) הפותח פירות וזורק את הגרעינים שבתוכם, כגון גרעיני תמרים, משמשים, שזיפים, תפוחים וכל כיוצא בהם, אם הוא כדי לאכלם לאחר זמן אסור משום בורר, ואם כדי לאכלם לאלתר מותר. וכן מותר להסיר עוקצי ענבים עגבניות וכל כיוצא בהם וכדרכו בחול, אם הוא כדי לאכול לאלתר:

ואף על פי שהוא נוטל פסולת מתוך אוכל, כיון שהדרך להסירם כך הרי זה מותר. שאין זה דרך אכילה לתפוש הגרעין או העוקץ של פרי בידו האחת ולמשוך הפרי בידו השנית, וכל שאוכל כדרך שבני אדם אוכלים למי, הרי זה מותר:

גרעיני מלון, קליפתו

(ז) החותך "מלון" מותר לשפוך ממנו הגרעינים עם המשקה שבקרבו, וכן מותר להסיר בכף או בסכין השיירים שלהם המדובקים בו. כמו כן חותך קליפתו בסכין כדרכו בחול, ואין בזה משום בורר:

גרעיני אבטיח, קליפתו

(ח) האבטיח שיש בו גרעינים הרבה מפוזרים אנה ואנה, יקח החתיכה וינתז אותה בעודה בידו כדי שיפלו הגרעינים, ומה שלא יפול בהתזה מחמת שדבוקים בו הרבה מותר להוציא בידים, שזה נחשב דרך אכילה. ואינו צריך ליתן החתיכה כמות שהיא בפיו ולפלוט הגרעינים מפיו, שאין זה דרך אכילה. ומכל מקום טוב שיוציאם בידו על ידי שינוי קצת, שייחם מהחתיכה כלאחר ידי:

וכן מותר לחתוך קליפת האבטיח בסכין כדרכו בחול:

לקלוף בידו גרעיני חמניות וכדומה

(ט) גרעיני חמניות, וכן גרעיני דלעת או אבטיח אחר שקולים ומייבשים אותם, שהדרך לקלפם בפה בשעה שאוכלים אותם, לא יקלפם בידו, משום בורר פסולת מתוך אוכל שאסור גם כשבורר בידו וכדי לאכול מיד. ואין זה דומה למה שהתרנו בסעיפים הקודמים לקלף פירות בידו לאכלם מיד, כיון שבגרעינים אלו אין הדרך לקלפם בידו אלא בפיו. ומכל מקום נראה שאין צריך למחות ביד מי שמיקל לקלפם בידו אם הוא אוכלם לאלתר. ובפרט לקטנים אפשר להקל במקום צורך:
ואם אינו קולף כמה ביחד ואחר כך אוכל, אלא כל אחד שהוא קולף אוכלו מיד, הרי זה מותר:

להוציא עצמות מבשר ודגים, עור ושומן שבבשר

(י) האוכל דג או חתיכת בשר שיש בהם עצמות, מותר להוציא בידו תחילה את העצמות, אם הוא כדי לאכול לאלתר, ואף על פי שמסיר כמה עצמות בזה אחר זה, ואין בזה משום בורר פסולת מתוך אוכל,

ובחרת בחיים חידוש לפרשת השבוע הרב יפתח סופר שליט"א

"והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו."

פירש"י בשם חז"ל, כביכול כלפי מעלה אמרו דהיינו העם שיושב בארץ חזק מהקב"ה ח"ו. ואם נחזור כמה פסוקים אחורנית (לפסוק ג'), הרי נאמר על אותם מרגלים "ראשי בני ישראל המה". ואין צורך לומר שלא בחרו אותם לפי עושר, כבוד או פרוטקציה, אלא ודאי לפי גדלותם בתורה ויראת שמים. ואם כן, איך נופלים מהר כזה גבוה לבור כזה עמוק?

על זה עונה הזוהר הקדוש, שהם ידעו שאם נכנסים לארץ הקודש - יהיו מנהיגים אחרים לבני ישראל. ואם כן, חשב כל אחד מהם, אפסיד את הכבוד שיש לי בתור אחד מראשי בני ישראל. אבל איך הם ישקרו? הרי הם צדיקים, כפי שהתורה העידה. אלא הם אמרו נקיים את הפסוק "עת לעשות לה' הפרו תורתך", שנעשה עבירה לשם שמים - ומה נרויח? א. משה רבינו יחיה עוד ארבעים שנה, שהרי אם ניכנס - הוא ימות, שהרי משה לא אמר להיכנס לארץ. ב. בני ישראל יזכו ללמוד עוד הרבה תורה ממשה רבינו. ג. בני ישראל מתחזקים מאוד באמונה, שהרי כל בוקר המן יורד עד פתח הבית, מה שאין כן אם יכנסו לארץ ויעבדו כל אחד באדמתו. כך עלולים לחשוב 'כוחי ועוצם ידי'. ד. עניי כבוד עמוד וענן. ה. רואים ניסים גדולים, כמו שכתוב "שמלתך לא בלתה מעליך ורגליך לא בצקה זה ארבעים שנה".

ולכאורה הם צודקים, אזי למה נענשו? אלא לומדים מכאן שלפעמים אדם רוצה לעשות עבירה מסוימת, אבל הוא יודע שהדבר אסור, והוא עוטר את זה בהיתרים או אפילו במצוות, כפי שראינו כאן שבאמת הדבר העיקרי שהניע אותם לעשות את הדבר היה הרדיפה אחר הכבוד. אבל זה לא ראוי, ולכן הם עטפו זאת ב"מצוות הנ"ל.

ומי אמר שהם טעו, אולי באמת הם עשו זאת לשם שמים? על זה בא הפסוק הנוכחי ומוסיף שאמרו "כי חזק הוא ממנו", כביכול הצביעו לשמים וקיימו את מאמר התנא, שעבירה גוררת עבירה. כי מצווה לא מולידה עבירה. ואם קורים לנו בחיים מקרים דומים, שאנו לא יודעים אם זו עבירה או מצווה - הבה ונראה מה זה מוליד.

הרב שלמה ב"ר נסים שו"ב שליט"א

א. שהיית התבשילים על האש מערב שבת

מכסה שעל ה"גאז" ופלאטה חשמלית:

במכסה שעל ה"גאז" וכן בפלאטה חשמלית [עם כפתור או ללא כפתור], צריך ליתן לב שכאשר מכניסים את התבשיל, שיהיה כבר מבושל כל צרכו. שאם יפתחו את מכסה הסיר, כדי לבדוק את התבשיל בעוד שלא נתבשל כל צרכו, יהיה אסור להחזיר את המכסה, כיון שעל ידי זה נתוסף חום ונגרם בישול לתבשיל (שע"ה ח"ב סי' נ"ו הע' ה').

המקילים להחזיר המכסה, ולסגור הדלת:

המקילים להחזיר את מכסה הסיר או לסגור את דלת התנור או הארז אף שהתבשילים לא הגיעו לבישול כל צרכם, אלא רק לבישול כמאכל בן דרוסאי [שהוא לפחות כשליש בישול]. אין למחות בידם בחזקה, כיון שיש להם על מה שיסמוכו. אלא שמכל מקום יש ללמדם שאסור לעשות כן, שזהו נגד דעת רבינו הרמב"ם ומרן השו"ע ומנהיגנו מקדם (שם).

ב. מלאכת בורר

א. שקית תה:

מותר בשבת להוציא שקית תה מהכוס. אף על פי שכאשר מוציאה נוטפות ממנה טיפות לתוך הכוס, כיון שהוא שותהו מיד. ועוד, שהטיפות נוטפות מאליהן ואינו מכיין לברור (בנין משה ח"ב פט"ו סע' ו').

קנקן עם רשת:

מותר בשבת להשתמש בקנקן שיש בפתחו כמין רשת לעכב את קוביות הקרח שבתוכו, שלא ירדו עם המים (שם סע' ז').

בהפטרה מסופר: על יהושע בן נון ששלח מרגלים.
 "וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים" (יהושע ב א) - אין לך חביב לפני הקב"ה כשליח מצוה, שהוא משתלח לעשות מצוה ונותן נפשו כדי שיצליח בשליחותו. ואין לך בני אדם שונתלחו לעשות מצוה ונותנים נפשם להצליח בשליחותם כאותם שני שלוחים ששלח יהושע בן נון, שנאמר: "וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים". ומי היו? שנו רבותינו: אלו פינחס וכלב, והלכו ונתנו נפשם והצליחו בשליחותם (תנחומא שלח א).

יהושע בן נון משרת משה תופס את הפיקוד ושולח לרגל את הארץ. הוא בוחר למשימה חשובה זו בשני גיבורי רוח אבירי לב, את כלב בן יפונה שלימים נהיה ממנהיגי דור המדבר ודור הכיבוש. נשא לאשה את - מרים הנביאה אחות אהרן ומשה. נמנה בין שנים עשר המרגלים ששלח משה גיסו לתור את הארץ, באמצע מסע הריגול פרש מחבריו והלך לחברון להשתטח על קברי אבות וביקשם לעורר עליו רחמים שלא יהא ניסת בעצת המרגלים (סוטה לד:). בחזרתם נקט תכסיס של העמדת פנים כאילו הוא בעצה אחת עמהם ובאופן זה הצליח להשתקם "ויהס כלב את העם" (במדבר יג ל). קיבל במתנה את קרית ארבע היא חברון כשהיה בן שמונים וחמש.

וחבירו לריגול היה פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שהיה מצביא במלחמת חמשת מלכי מדין. היה קנאי לה' "בקנאו את קנאתי" (במדבר כה יא), ולכן זכה לברית שלום "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם" (במדבר כה יג), בזכות זה זכה ועמדו ממנו בבנין ראשון שמונה עשר כהנים ובבנין שני שמונים כהנים.

בזכות החסד שעשתה רחב עם המרגלים והורידה אותם מהגג בעזרת חבל, ניצל ירמיהו הנביא שהיה מצאצאיה ע"י שהעלוהו מהבור בחבלים. גם אצל חזקיהו מלך יהודה הוזכרה רחב, כשחלה את חוליו למות ויסב חזקיהו את פניו אל הקיר והתפלל מקירות לבו אל ה' שירפאהו, וכך אמר בתפילתו: רבוש"ע! רחב הצילה שני נפשות את פינחס וכלב ובזכות זה הצלת לה את כל משפחתה שמנו כמאתיים איש. אבי זקי דוד המלך קרב אליך מאה וחמישים אלף גרים. א"כ בזכותם תן לי את נפשי והחייני מחליי! שמע ה' את תפילתו והוסיף לו חמש עשרה שנים על שנותיו.

המסלול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים
מתוך ספרו של הרב אברהם אוהיון שליט"א

הבן יקיר לי

חינוך לתפילה - המשך

דוגמה אישית

ילד שיראה את הוריו מתפללים כראוי, בכובד ראש ובהכנעה, מתוך רוממות והתלהבות, וכמו כן יראה כיצד הם מכינים את עצמם לתפילה, בוודאי ירצה לחקות אותם וישאף להיות כמותם - מרומם ונעלה.

לסיכום,

כדי להאהיב את התפילה על הילד יש לפעול בכמה מישורים: להקנות בהירות במציאות ה' יתברך. לדאוג שהילד יבין את פשט המלים של התפילה. ליצור התניה חיובית ואווירה נעימה בתפילה. להקפיד על מקום תפילה ראוי. לשמור על אורח חיים קדוש וטהור. לשמש דוגמה אישית חיובית.

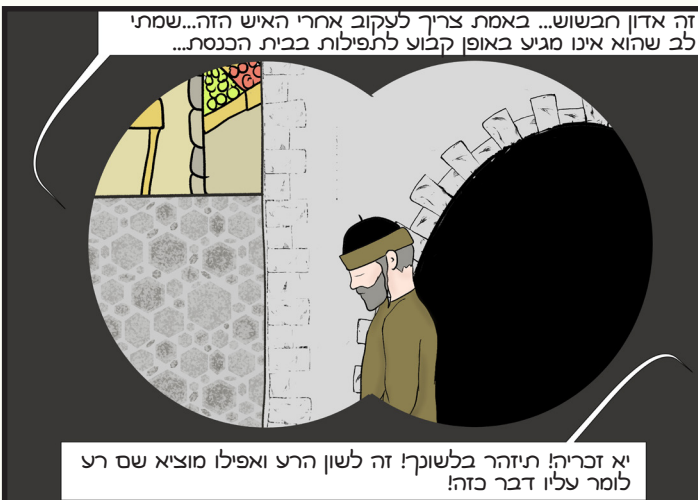
בכל שלב ושלב, על ההורים לעודד את הילד על תפילתו ולשבחו כאשר הוא מתפלל כראוי. כמו כן נרבה בתפילה על התפילה - שתהיה בנו ובילדינו התלהבות דקדושה לגבי התפילה, עד שהתפילה תהיה לחלק ממשי מאתנו: "ואני תפילה".

היסוד האחרון, שהוא בסיס לכל נושאי החינוך, הוא הדוגמה האישית. חובתם של ההורים לשמש לילדים דוגמה לקשר הנכון עם הקדוש ברוך הוא ולתחושת התלות בבורא יתברך. לא "לדבר אמונה" אלא להיות "מאמינים". עלינו לחנך את עצמנו להכרה ברורה בלא כל ספק במציאותו של ה' יתברך, ולהתרגל לתלות בו ורק בו את יבנו. כמו כן עלינו להרגיל את עצמנו שתפילתנו תהא תחנונים, מלב הומה. תפילה בזמנה, תפילה זכה, תפילה שלמה.

שמעתי על גננת אחת ששאלה את הילדות בגן מי מהן ראתה את אמה בוכה בתפילה. רק שתי בנות מתוך ארבעים השיבו כי אכן ראו את אמן בוכה בתפילה! כיצד ייתכן הדבר? והרי דמעתה של האישה מצויה, נשים בוכות בקלות, ובכל זאת רק שתי אמהות בכו בתפילתן...

עוד שמעתי כי בסידורים של "נשים של פעם" צויין בצד: "כאן לבכות". לכאורה נראה הדבר מוזר: איך אפשר להכתיב למתפללת מתי לבכות? ההסבר ששמעתי לכך מאלף ממש: בעבר היו הנשים קרובות מאוד לה', ומיד בתחילת התפילה "נפתח ברז הדמעות" שלהן והן בכו בלי הפסק. מטרת הציונים שהופיעו בסידורים הייתה לעצור את הבכייה העצומה, ולכוון אותה למקומות הראויים ביותר.

הלכות שמירת הלשון

ודע, דאיסור ספור לשון הרע הוא אפילו על עם הארץ, כי גם הוא בכלל עם ה' וצבאותיו שהוציאים ממצרים, וכל שכן אם הוא תלמיד חכם בודאי המספר לשון הרע עליו עווננו גדול הרבה יותר, ואמרו חז"ל (ברכות יט): כל המספר אחר מטתו של תלמיד חכם נופל בגיהנם, שנאמר וכו'. וכמה פעמים נכנס על ידי זה בכלל מבזה תלמיד חכם, וידוע גודל ענשו של המבזה תלמיד חכם... אך היצר הרע מסית לאדם שלא שייך כלל דין מבזה תלמיד חכם רק בזמן הגמרא שהיו חכמים ביותר אבל לא על אלו שבזמננו, והוא טעות גמור, דכל תלמיד חכם הוא לפי הדור, ואפילו בזמננו אם הוא רק ראוי להורות ויגע בתורה נקרא תלמיד חכם... וכל שכן אם התלמיד חכם הזה הוא מורה הוראה בעיר דבודאי איסור המבזהו הוא חמור הרבה יותר, דמלבד שהוא מוכרח להחזיק אותו לחכם ולנהוג בו כבוד אחרי שהוא סומך על הוראותיו, עוד בסיפורו עליו דברי גנות הוא מונע את הרבים מעבודת השם, כי על ידי זה אמור יאמרו שאר העם: מה נלך ונדרוש מאתו עניני הדיני תורה שבינינו אחרי שלא יוכל לתוך בינינו, ומתוך זה כל אחד בונה במה לעצמו. (חפץ חיים, הלכות לשון הרע, כלל ה' ס' ד)

מאת הרב לוריא צנחני שליט"א

שאלת השבת:

בשבת קודש רצה זכריה לתת על כפות ידיו מעט זולין לתענוג, והסתפק האם אסור משום ממרח אם לאו.

- מה אתם אומרים?
- א. אם מצטער מותר לכתחילה משום 'וקראת לשבת עונג'.
- ב. זה איסור ממרח ('א מהתורה ו'א מדרבנן).
- ג. בשעת הדחק מותר בשינוי.
- ד. מותר לכתחילה.

חיזודון השבת:

(נלקח מהספר הנפלא 'כתר תורה')
מה פירוש המילה "קרקיסאות"?

חידת השבת:

הוא נוהג בחוקות העמים, ומותר לו לכתחילה. היתכן?!

מצא את 10 ההבדלים

זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:
לע"נ הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

- ולהבדיל
- להצלחת כל עמ"י
- ובפרט
- הרה"ג ישראל אברג'ל
- הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל
- לע"נ אברהם ראובן בן אברהם
- להצלחתו בפרנסה
- אליהו בן זאב חפץ
- להצלחת
- אברהם בן מיכאל קטיעי
- לרפואת
- שמואל חלא בן רבי יחיא חלא
- להצלחת
- איתמר בן שלום עובד

(לשון קודש):
מטרתנו היא להעניק לכולל "פרי צדיק" את כל התרומות והתרומות
המתקבלות ממנו, על מנת שיוכלו להעניקם לרבותינו הצדיקים
הנ"ל, ולע"נ הצדיק הנ"ל.

(לשון קודש):
המטרה היא להעניק לכולל "פרי צדיק" את כל התרומות והתרומות
המתקבלות ממנו, על מנת שיוכלו להעניקם לרבותינו הצדיקים
הנ"ל, ולע"נ הצדיק הנ"ל.

מטרתנו היא להעניק לכולל "פרי צדיק" את כל התרומות והתרומות
המתקבלות ממנו, על מנת שיוכלו להעניקם לרבותינו הצדיקים
הנ"ל, ולע"נ הצדיק הנ"ל.

מאת הרב נעם כהן שליט"א

בסוף קרית שמע נוהגים או יש נוהגים לקרוא מהר את פרשת ויאמר. ויש כמה טעמים לדבר: טעם א. כיון שרצו להבדיל את פרשת ויאמר משני הפרשיות הקודמות ואהבת והיה אם שמוע שהם חיוב קריאתם מדאורייתא, ואילו פרשת ציצית היא חיוב מדרבנן שנזכר את יציאת מצרים. טעם ב. כתב מה"ר שלום יצחק הלוי זצוק"ל בשו"ת דברי חכמים, כיון שאם נתבונן בדיוק מתי מתחילים לקרוא במרוצה, נראה שכבר מהפסוק שלפני ויאמר "על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם" ולרמז חיבתן והשתוקקותן לעלות לארץ ישראל אז אמרו מהר שכאילו רוצים לעוף אליה ברגע שמזכירים אותה. ולפי טעם זה אומר מה"ר הרב יצחק רצאבי שליט"א שהיום שבטל הטעם בטל המנהג לקרוא מהר, והעיקר בלי מחלוקת. שבת שלום

אדון בלומינשטיין, קרה לך נס שאני פה

מאת ר' רועי אושרי הי"ו

צעירה חיוורת כסיד, הבנתי מיד שגם כאן ידי על התחנתונה, ועלי ועל אלעזר ינוקא נותר להמתין לישועה קרובה. "גם העסק הזה נמשך כ 40 דקות. בשעה 11.30 יוצא דוקטור חרמון ממשרדו ומודיע לכל הממתנים "אני נורא מצטער, הוזעקתי לבית החולים שניידר לטיפול במקרה דחוף, אבל בעוד חצי שעה יגיע לכאן פרופסור שמריהו סתיו ויקבל אתכם". הדקות לא זזות, אני מצוי באי שקט, ואם היו לי נוצות, הם בוודאי היו נמרטות להן. "אחרי 35 דקות הגיע פרופסור סתיו כולו מחויך וחביב "תסלחו לי, אבל רק בעוד רבע שעה אכניס את הראשון בתור", התנצל באדיבות "יש לי שיחת ועידה, קונסוליום של רופאים בענין חולה מסוכן". באמת אחרי רבע שעה נפתחת דלת חדר הרופא. "קרה נס. אף אחד לא פרץ פנימה שום מקרה חרום. נכנסתי פנימה עם תינוקי, והתיישבתי מול פרופ' סתיו. "פרופ' סתיו הרים את אלעזר, והניחו בנינוחות על מיטת הטיפולים. הוציא פנס קטן והביט באישוניו, אח"כ בדק לו דופק, הכניס מקל לגרונו, היכה קלות על גבו ואמר לי באלו המילים: "אדון בלומינשטיין, קרה לך נס שאני פה. ממש נס גדול, את הקריירה שלי התחלתי לפני 30 שנה כרופא ילדים, וברבות השנים עזבתי עיסוק זה והשקעתי את עצמי במחקר ללימוד התופעות האלרגיות. כן, אני פרופסור לאלרגיות, וזו המומחיות שלי כבר 15 שנים. היום הוזעקתי לכאן באופן חד פעמי. ועכשיו לענין בן אלעזר, יש לו אלרגיה נדירה מאד מאד, שמופיעה בתינוקות אחת לעשרה מליון. לרופא משפחה או לרופא ילדים מצוי אין את הכלים והידע לאתר אלרגיה זו, התופעות שלה דומות לחלוטין לאנגינה, או דלקת ריאות קלה, ולכן הטיפול הרפואי שהיית מקבל עבור בן המתוק, לא היה תואם את הבעיה, והחולי עלול היה להמשך חצי שנה ויותר, ואף להחמיר, עד שמי מהרופאים יחשוד שזה אלרגיה, והתינוק היה מופנה אלי לאימות. הבשורה הטובה, שבטיפול תרופתי מיוחד בן שבוע ימים, אלעזר שלנו יבריא בע"ה לחלוטין ולא יצטרך לסחוב חולי של חודשים ארוכים, אז תגיד תודה לקב"ה ששלח אותי לכאן..." עד כאן פרופסור חרמון.

"...עין בעין נראה אתה ה'..."
ההשגחה הפרטית מלווה אותנו כל רגע ורגע מחיינו מה שאנו צריכים לעשות זה לפתוח את עינינו ולראות את הקב"ה שמשגיח עלינו ושומר עלינו.

"שלום לך הרב לוי, עמידה בתור היא דבר שאנשים לא אוהבים. "ועכשיו לסיפורי. אני אברך כולל. אשתי מקפידה שלא להטריד אותי, ומתחשבת בי מאד למרות העומס הטבעי הנובע מגידול שישה ילדים קטנים. "תלמד, אל תדאג אני מסתדרת". כן, היא אשה עובדת, אך היא פיתחה מיומנויות ושיטות לא להטיל עלי שום משימה או מטלה. "בוקר אחד טרם צאתי לכולל היא מודיעה לי "לאלעזר (התינוק בן החצי שנה שלנו), יש חום גבוה, לצערי אמך וגם אני לא בעיר, ואני כבר מאחרת לעבודה. אני ממש מתנצלת, באופן חד פעמי קח אותו לקופת חולים, ואח"כ תשכיב אותו לישון בבית. אני מאמינה שאמצא עד אז משהי שתשמור עליו". "אני יוצא למשימה. השעה 8.45 בבוקר ואני שועט בזריזות לכיוון סניף קופ"ח, בתקווה שאתקבל במהירות אצל הרופא שלנו ד"ר אבישי חרמון. התינוק ייבדק, יאובחן, ותוך שעה קלה אחזור הביתה ואפקיד אותו בידיה האמונות של אחת השכנות, כך שירשם בפנקסי ביטול תורה ממש מינימלי. "השעה כבר 9.00 בבוקר, אני נכנס עם אלעזר לסניף, ומתיישב על כסא. לפני בתור גברת עם תינוקת. אחרי עשר דקות היא נכנסת לרופא, ואוטוטו התור שלנו, רבות מחשבות בלב איש. הדלת נפתחת, הגברת יוצאת, והנה עכשיו תורי. אני שולף את אלעזר מהעגלה, ונע לכיוון חדר הרופא. לפתע פורצים זוג הורים ובידיהם ילד בן שלוש מדמם כולו, מראשו ועד רגליו. "תסלחו לי אדוני", אתה רואה שזה מקרה דחוף", במשך יותר מחצי שעה היה עסוק רופא הילדים עם האחות שלימינו, בחבישת הפצעים ועצירת הדימום של הפעוט. ורק בשעה 9.45 הם פנו לצאת. "יופי" שמחתי בליבי, ומרוח סערה לרוח סערה, לחדר ההמתנה נכנסה אשה זקנה, ופנתה אלי בבקשה "אני מרגישה כאב נורא, אני חייבת להיבדק". הרופא מציץ מחדרו ומסמן לי "תן לה להיכנס, היא במצב קשה". "הזקנה נכנסה והעסק לא פשוט, הרופא והאחות יוצאים ונכנסים, קראו לעוד רופא מומחה וזה נמשך כמעט שעה. בשעה 10.40 הגיע אמבולנס פינה את האשה לבית החולים. "שוב אני נוטל את אלעזר בידי ומחליט: יתגר ואל יעבור, אני לא מוותר על התור, הכל כאן פיקוח נפש, אבל גם ילדי זקוק לטיפול רפואי, וגם התורה שלי לא פחות חשובה לעם ישראל, הנה אני מסתער לכיוון הדלת, ובאותה שניה ממש נכנסת לחדר ההמתנה נשענת על שתי אחיותיה, אשה

"איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם" (יג, ב)

מאת הרב נתן פיילר שליט"א
אברך בכולל "פרי צדיק"

העליון. הנפש הזאת היא מקור הדעת, והיא טהורה וזכה, והבורא קושרה בגוף אשר חשקו רב לנסותה אם תלך בדרכי ה'. וכו'. וכיצד היא האהבה? שיאהב את השם אהבה גדולה ויתרה רבה מאד, עד שתהא נפשו קשורה באהבת השם יתברך. והנפש הלוא מלאה אהבה, ואותה אהבה קשורה בשמחה, ואותה שמחה מברחת מעל לבבו נעימות הגוף ותענוג הנפש, ואותה שמחה עזה ומתגברת על לבבו, וכל הנאות שבעולם הם כאין כנגד תקף שמחת השם ברוך הוא, וכל חבת שעשוע ילדיו כלא היו כנגד שעשוע הלב האוהב השם ברוך הוא בכל לבבו, ובכל ההרהורי יגהה איך לעשות רצון הבורא ולזכות הרבים ולעשות קדוש השם ולמסור עצמו באהבת השם ברוך הוא. וכו'. העובד מאהבה, עוסק בתורה ומצוות, והולך בנתיבות החכמה המראים איך יעשה כל המצוות מאהבה ואיך יאהב את השם יתברך אהבה גדולה, לא מפני דבר שבעולם, לא מפני יראת הרעה ולא כדי לקבל הטובה, אלא עושה האמת מפני שהוא אמת, וסוף הטובה לבוא. ומעלה זו מעלה גדולה עד מאוד, ואין כל אדם זוכה לה. וכו'. וזמן שיאהב את השם ברוך הוא אהבה הראויה, מיד יעשה כל המצוות מאהבה. דבר ידוע וברור, שאין אהבת הקב"ה נקשרת בלבבו של אדם עד שישגה בה תמיד, כאלו חולה חלי אהבה. וכו' הוא ששלמה אמר על דרך משל: "כי חולת אהבה אני" (שיר השירים ב,ה), וכל שיר השירים משל הוא לזה העניין. וכו'. וזה הדרך להשיג בו אהבת השם ברוך הוא: בשעה שיתבונן האדם במעשיו ובברואיו הנפלאים הגדולים, ויראה מהם חכמתו שאין לה ערך ולא קץ. וכו'. ובזמן שאדם מתבונן בדברים הגדולים, ומכיר גדולתו ממלאך וגלגל, ויראה חכמתו של הקב"ה בכל היצורים והכל הברואים, מוסיף אהבה למקום ברוך הוא, ויצמא נפשו ויכמה בשרו לאהב את המקום ברוך הוא, ויראה ויפחד משפלותו ודלותו וקלותו, כשיערך עצמו מהגופים הקדושים אשר ברא השם ברוך הוא. וכו'.

מובא בספר דורש ציון להגאון הרב בן ציון מוצפי:
יש להבין מהי ההדגשה: כל נשיא בהם?
חז"ל למדונו שנשמת האדם מחלקת לחמשה חלקים: נפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה. למעשה אלו חמש מדרגות, זו למעלה זו. כשאדם מקים מצוה במעשה – הריהו זוכה לתקן את הנפש. כשהוא מקים מצוה בדבור, ברכה או למוד תורה- הריהו מתקן את הרוח. כשהוא מכוון מחשבתו לשם קיום המצוה- הריהו מתקן את הנשמה. ואם מוסיף ומכוון לשם שמים, ולא עושה אותה לשם שום פניה אחרת- הריהו עולה במדרגה, ומתקן את החלק החיה שבו.
המדרגה הגבוהה ביותר היא, כאשר הוא מקים את המצוה ברצון והשמחה, והוא שמח בקיום המצוה יותר מאשר היה שמח אם היו נותנים לו אלף אלפים של דינרי זהב, אבנים טובות ומרגליות. או אז, זוכה לתקן את היחידה. מדרגה זו נקראת "רעותא דלבא". רבנו הארי" ז"ל אמר לתלמידו, רבי חיים ויטאל זצ"ל, שהוא זכה לכל אותן מדרגות עצומות ברוחניות, רק משום שהיה שמח שמחה גדולה שקים את המצוות.
לפי זה אפשר לומר שהתורה רצתה לרמז ב"כל נשיא בהם", שלמרות שלכל אחד מעשרת המרגלים שחטאו היו חמשה חלקים של נשמה, כפול עשרה מרגלים, ביחד חמשים, גמטריה של "כל" עם כל זאת הם חטאו! ע"כ.
אנו צריכים להבין המרגלים היו כולם אנשים שהם צדיקים גדולים בכל אופן חטאו, וכל שכן אנו צריכים ללמוד ולחזק את חמשה החלקים שנשמתנו. להרבות במעשים טובים, בכוונה במצוות ובעיקר ברצון ובשמחה בעבודת ה', באהבת המצוות. וכל זאת על ידי זה שנגדיל את אהבתנו ונקבע בלבנו את תשוקתנו לה' יתברך. ומובא בספר אורחות צדיקים שער אהבה: ומה היא אהבה? היא אהבת הנפש ונטתה מעצמה אל הבורא יתברך כדי שתדבק באורו

לחם שירד מן השמיים, אכילה לשובע והרעב הכוזב- חלק ב'

איך יודעים מתי זמן הרעב האמיתי? כמו שאמר הרמב"ם, שרק "אם יתחזק הרעב או הצמא יאכל או ישתה", וכוונתו שמרגיש שבטנו אינה רק לוחשת ורוחשת (כי עדיין מתרחש בה תהליך עיכול), אלא כבר ממש "מקרקרת" וכבר אין ספקות בדבר, הוא ודאי רעב כעת. ומוסיף לנו הרמב"ם פרט נוסף והוא "ויוכל רוקו להמשך אל הפה", והכוונה למה שאנו מגדירים כריור, שהרוק מתרבה בפה מכיוון שהגיע זמן הרעב האמיתי.

ואיך יודעים מתי זמן הצמא האמיתי? בפשטות גם כאן, אם יש ספק ההנחיה היא להמתין עד שלא יהיה עוד ספק וירגיש את היובש בפיו או בגרונו ואז ישתה לרוויה. אולם במקרה זה, יש להתחשב בנתון נוסף. ישנם אנשים שלרוב לא חשים תחושת צמא, אלא אם עשו מאמץ גדול או שהו זמן ממושך בחום היום. לפיכך, צריך להתחשב גם בגוון השתן- אם הוא צהוב שותים, אם הוא שקוף לא שותים.

אתם מוזמנים לשתף ולזכות אחרים בלימוד מציל הנפשות הזו "וכל המקיים נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו קיים עולם מלא" (סנהדרין פרק ד, משנה ה).

במאמר הקודם הזכרנו את המן השמימי שאכלו בני ישראל בזמן שהותם ומסעיהם במדבר. הבאנו את מה שאמרו חז"ל, שהמן נתעכל בשלמות באיבריהם ועל כן לא נצרכו לפנות נקביהם כלל. מכאן הגענו לדבר אודות מזון ארצי שמותרותיו מועטים, בהנחיית הרמב"ם זצ"ל. פתחנו דבריו בהנחיה להפחית את כמות המזון. היום נזכיר עניין נוסף הנוגע לנושא זה בשם הרמב"ם. בהנהגת הבריאות (שער א פרק 4) כתב: "ומדרכי הנהגת הבריאות שלא יכניס מאכל על מאכל, ולא יאכל אלא אחר הרעב הצודק (האמיתי).. אז עת המאכל המועיל. ולא ישתה האדם המים, כי אם אחר הצמא הצודק, כלומר אם ירעב או יצמא, ימתין מעט, כי פעמים יהיה רעב כוזב (שקרי) וכן צמא [כוזב], ותהיה סיבה ליחה אחת רעה (כמו ריר דביק ועכור שטרם נתפנה מהקיבה, משום שעדיין לא הושלמה פעולת העיכול האחרונה) [ש]תישך (תגרה את) פי האסטומכא (ססתום הקיבה, ויוביל לתזוזה ורחשים בבטן, שעשויים לדמות להרגשת רעב). וכאשר ינוח זה (ימתין), לא ייקח דבר (ימנע עצמו מאכילה ושתייה שכנראה אינם נצרכים), [ורק] אם יתחזק הרעב או הצמא יאכל או ישתה".

כמה נפלא ללמוד רפואה אמיתית שורשית מהרמב"ם. במילים פשוטות אומר לנו הרב, שלא נמהר לאכול או לשתות שלא לצורך. כל אכילה שאינה נצרכת תעייף ותחליש את איברי העיכול ובפרט את הלבבל וכל שתייה שאינה נצרכת תעייף ותחליש את איברי מערכת השתן ובפרט את הכליות. צרכי גופנו מדודים ומדויקים ביותר וגם בדבר הלכאורה גשמי ביותר עלינו לשאוף להיות, כמו שמשבח ואומר הזוהר הקדוש, "מארי דחושבנא"- בעלי החשבון, שנערוך כל יום חשבון נפש וגוף על מעשינו באותו היום.

חזקים ובריאים תהיו,

יוסף טל הררי, מרפאת רפאנא 052-2220918

המאמר לעילוי נשמת מורי אבי שלמה בן אסתר ע"ה יחד עם כל בני ישראל השוכבים עימו ולהבדיל בין המתים לחיים לרפואת כל המטופלים הנשלחים אלי בכלל חולי עמו ישראל אכ"ר

מתוך "שערי יצחק"

השיעור השבועי מפי מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן, שנמסר במוצש"ק תצוה התשע"ו

כתוב בסוף פרשת שלח לך, דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית וְגו' [במדבר ט"ו, ל"ח]. תרגום המלה 'ציצית', היא 'כרוספדין'.

אבא מארי זצ"ל, אמר לי בזקנותו, כי הוא מחזיק טובה למארי שלו, כי כאשר הוא היה ילד, הוא עלה לתרגם, וכשהוא הגיע למלה הזאת, כיון שזאת מלה קצת קשה, אז המארי שעמד מולו, והרגיש שהוא מתלבט ומתקשה כיצד לבטא זאת, הקדים ולחש לו כיצד צריך לקרוא את המלה הזאת, 'כרוספדין'. ואז הוא קרא אותה מבלי להסתבך ולהתבלבל. הוא זכר שהמארי הציל אותו מן הבושה, ומן הטעות. מספרים על הרה"ג אברהם גניחובסקי זצ"ל, הוא היה נשיא המרכז הארצי לטהרת המשפחה, שהוא ישב פעם באוטובוס, ובאה אשה חצופה, וישבה על ידו. בדור שלנו, מצוי שהנשים חצופות, בעוה"ר, אינן מתביישות. אותה האשה, לא פחות ולא יותר, באה והתיישבה ליד הרב. מה הוא יגיד? הוא לא רצה לבייש אותה. מה עשה? הוא אמר לה, 'ש לי כרוספדין'...

היא חשבה, שזאת מחלה מדבקת... והיא נבהלה וברחה מן המקום. אמנם, מותר לשנות מפני השלום, כפי שאמרנו בתחילת השיעור לגבי אהרן שהיה אוהב שלום ורודף שלום, אבל בנ"ד הוא אמר את האמת. אלא שהיא לא הבינה. זו חכמה. מניין לה לדעת, שכרוספדין פירושו ציצית בארמית? צריכים לדעת, כי הדור שלנו אינו מחונך. אצל אלו הרחוקים מן התורה, הדבר גרוע מאד. אבל אפילו במחנה שלנו, צריך לחנך את הילדות לבושה ולצניעות. ידוע מה שכתוב במסכת קידושין [דף ע' ע"א], אמר ליה, תיתי דונג [פירש רש"י, 'תבא בתי שכך שמה'], תשקינן. אמר ליה, הכי אמר שמואל, אין משתמשים באשה. קטנה היא? בפירוש אמר שמואל, אין משתמשים באשה כלל, בין גדולה בין קטנה. מפרש רש"י, אין משתמשין באשה, שלא ילמדנה להיות רגילה בין האנשים. צריך לחנך את הילדות, מגיל קטן, להתרחק מן הגברים. לא להתקרב לבנים. חשוב מאד, לחנך לצניעות, מן השרשים. לצערנו, הדור שלנו לא קיבל את החינוך הנכון לצניעות. בעוה"ר, מבלי שימת לב, מושפעים מן הסביבה, מן הגויים, או מאלה שהם 'תואם גויים'...

הדבר משפיע, מבלי שנשים לב. לכן, אנחנו צריכים שלא לאבד את הדרך, ולדעת כי בעז"ה בקרוב יתקיים בנו, כי הנה החשף יכסה אָרֶץ, וְעָרְפָל לְאֲמִים, וְעֵלְמָה יִזְרַח יוֹי, וְכַבֹּדוֹ עֲלֵיךָ יִגָּאֵה [ישעיהו ט', ב']. המקום ברוך הוא יזכנו לגאולה שלימה בקרוב במהרה בימינו, אכ"ר.

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים להפצת תורה וחיזוק מסורת יהדות תימן המפוארה וגם קוראי העלון שלנו יזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים

א.כ.ר.

יהודית רז חולת ערה	לרפואת שלום ושולה עובד
אלקנה צברי ישוב ניצן	צייטלין יוסף קייט מצ
לרפואת אהרון (חיי) בן שמעון קהתי חולת ערה	יונה קהתי חולת ערה
נעומי בת שלמה חמדי הרצליה	להקדשות - חייגו: 053-3453020

"בית ה' כלך"

התורמים 3 מטר ביסודות המבנה,
 יזנו בהקדשה לנצח נצחים על קיר בית הכנסת!

מטר בניה
 24x325

אמה על אמה
 24x125

בית מקדש מעט רוצה להיבנות!

בעיר חריש טובב"א, קהילת 'אחוות אחים', בונה בניין קודש לה'

2 אולמות תפילה | כולל אברכים | חדרי לימוד

תרומה בצולק כפי, ופקין קיימת אק אצולק ככא!

